

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17C/62/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714210019
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2016:1714210019.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 810 11 Bratislava, Pribinova 25, proti odporcovi: Y. M., rod. T., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom XXX XX C., T. XXXX/XXX, o zaplatenie 2218,36 eura s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Súd návrh zamieťa.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom zo dňa 14. 11. 2014 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 2218,36 eura s príslušenstvom a zmluvnou pokutou spolu s náhradou trov konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ s odporcom dňa 26. 11. 2010 uzatvoril Zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 1500,- eur. Poskytnutý úver sa odporca zaviazal splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 eura v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve.

Odporca sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke číslo 1, napokon zaplatil len sumu 1157,18 eura. Vzhľadom k tomu, že odporca bol v omeškaní s úhradou splátky o viac ako 3 mesiace, bolo mu doručené oznámenie o zosplatnení úveru podľa § 565 OZ, t. j. okamžitú splatnosť úveru. Oznámenie prevzal odporca dňa 4. 7. 2012 a potom podľa § 53 ods. 8 OZ došlo k uplatneniu sankcie straty výhody splátok dňa 27. 7. 2012. Odporca mal uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 2218,36 eura, túto sumu neuhradil. Navrhovateľ si popri istine uplatnil aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády číslo 87/1995 Z.z. v znení účinnom k prvému dňu omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % denne.

Odporca sa k návrhu vyjadril tak, že si nepamätá okolnosti uzatvorenia zmluvy ani to, v akej výške mu bol úver reálne vyplatený.

Ustanovenie § 101 O.s.p. ukladá účastníkovi tzv. povinnosť tvrdenia. Táto povinnosť však nie je súdom vynútitelná. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd je povinný skúmať uzatvorenú zmluvu a chrániť práva spotrebiteľa, navyše sa jedná o návrhové konanie a navrhovateľ nesie dôkazné bremeno (bremeno tvrdenia aj bremeno dôkazu). Keďže navrhovateľ je v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou, je nutné konštatovať, že advokátska kancelária musí poznať právo a súd z tohto faktu vychádza, musí poznať, aké náležitosti musí obsahovať návrh a rovnako musí vedieť, že k návrhu je

potrebné doložiť všetky listinné dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených v návrhu. Preto súd nemôže vyzývať (s poukazom na § 101, § 120 O.s.p. a dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov konania) účastníka konania na preukázanie svojich tvrdení, a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo účastník v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať.

Súd sa oboznámil s obsahom spisu a listinnými dôkazmi v ňom založených - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX, zmluvné dojednania, oznámenie veriteľa o schválení úveru, prehľad platieb, oznámenie o zosplatnení a zistil nasledovný skutkový a právny stav vecí:

Navrhovateľ podal návrh tak, ako je vyššie popísaný.

Dňa 26. 11. 2010 uzatvoril navrhovateľ s odporcom zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX, v zmysle ktorej, bol odporcovi schválený úver vo výške 1500,- eur. Podľa úverovej zmluvy úver bol dohodnutý so splatnosťou 42 mesiacov, vždy k 29. dňu v mesiaci po 80,37 eura, pričom zo zmluvy nevyplyva splatnosť istiny, úrokov a poplatkov, ako ani konečná splatnosť úveru, RPMN úveru 69,49 %, ročná úroková sadzba 70,01 %.

Uzatvorená úverová zmluva podlieha právnej úprave zakotvenej v § 52 a nasledujúceho občianskeho zákonníka ako aj zákona číslo 129/2010 Z.z.. Medzi účastníkmi bola dohodnutá ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %, čo niekoľkonásobne prevyšuje úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných peňažnými ústavmi, pretože tieto sa v novembri roku 2010 pohybovali okolo 14 % ročne (zdroj www.nbs.sk). Uvedené dojednanie úrokov pri peňažnej pôžičke je teda v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva je zároveň v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Medzi navrhovateľom a odporcom bola spísaná žiadosť o poskytnutie úveru a následne žiadosť bola podpísaná odporcom. Zo samotného bodu 6 zmluvy vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čas uzavretia zmluvy - žiadosti táto časť nebola vyplnená. Z tohto vyplýva, že navrhovateľ s odporcom neuzatvorili písomne zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko písomná forma bola dodržaná len v žiadosti o poskytnutie úveru, pričom schválenie úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, RPMN, neboli v čase podpisu zmluvy vyplnené. Takýto spôsob uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy sa považuje za nekalú obchodnú prax navrhovateľa, nakoľko v čase podpisu zmluvy odporca nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne dodávateľom služby, kde už nemá možnosť odporca ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý - výška úrokov, splátky a podobne. Náležitosti zmluvy o úvere sú upravené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Medzi tieto obligatórne náležitosti patrí aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Ako vyplýva z predloženej zmluvy o úvere, tento údaj nie je v zmluve uvedený. Preto podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona číslo 129/2010 Z.z. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zo zmluvy vyplýva, že výška splátok bola v zmluve určená len jednou sumou bez jasnej a určitejšej špecifikácie, aká suma pripadá na istinu, na úroky a iné poplatky a zmluva taktiež neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, a teda dobu trvania zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona. Aj v zmysle tohto je potom zmluva považovaná za bezúročnú.

Na základe výzvy súdu, ktorú právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 18.11.2015 (č. I. 35 spisu), mal navrhovateľ preukázať, v akej výške bol odporcovi reálne poskytnutý úver, nakoľko súd má z doteraz prejednávaných právnych vecí za jednoznačne preukázané, že navrhovateľ vypláca úver v nižšej sume, ako je deklarované v zmluve, čím navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ohľadne výšky poskytnutého úveru.

Súd preto nie je známe, v akej výške navrhovateľ odporcovi reálne vyplatil úver. Navrhovateľ na výzvu súdu nereagoval, nedoložil žiaden listinný dôkaz na preukázanie výšky vyplateného úveru, čím neuniesol bremeno dôkazu. Potom súd nemohol riadne preskúmať, či žalovaná suma má opodstatnenie na skutkovom aj právnom základe.

Navrhovateľom priložené zmluvné dojednania o revolvingovom úvere sú absolútne nečitateľné a tým nepreskúmateľné zo strany súdu. Sú písané na dvoch stranách formátu A4, veľmi malým písmom, obsahujú 19 článkov, každý článok niekoľko bodov, čím sa stávajú nečitateľnými, neprehľadnými a nie je možné z dôvodu použitia veľkosti písma tieto preštudovať, preto nie je možné ani to, aby ich študoval spotrebiteľ pred podpisom zmluvy o úvere.

V danom prípade po posúdení návrhu súd musí skonštatovať, že v návrhu je uvedené, že bol poskytnutý úver (pôžička), pričom ako listinný dôkaz bola poskytnutá zmluva o revolvingovom úvere, ktorý je poskytovaný na inom základe ako samotný úver. Zmluvou o revolvingovom úvere klient žiada o poskytnutie úverového rámca na opakované čerpanie úveru. Súdu z listinných dôkazov vyplýva, že predmetom návrhu je úver, avšak predložená zmluva rieši len poskytnutie úveru a podmienky jeho splácania (aj keď nie úplne, pretože v nej absentujú zákonné náležitosti), nerieši však poskytnutie revolvingu, ani jeho výšku, ani podmienky splácania.

V danom prípade súd teda poukazuje na to, že nebola uzatvorená revolvingová zmluva, ale riadna zmluva o spotrebiteľskom úvere!

V danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah, nakoľko navrhovateľ plnil v rámci svojej podnikateľskej činnosti, odporca vystupuje ako fyzická osoba nepodnikateľ.

Z prehľadu platieb vyplýva, že odporca splatil navrhovateľovi celkovo sumu vo výške 1157,18 eura.

Z návrhu a listinného dôkazu - oznámenie o zosplatnení vyplýva, že v dôsledku omeškania so splátkou č. 16, 17, 18 vyzval navrhovateľ odporcu listom zo dňa 11. 6. 2012 na zaplatenie dlžných splátok vo výške 209,11 eura s tým, že ak uplynie 15 dní od doručenia oznámenia navrhovateľa, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti a tým odporca stráca výhodu splátok a celý dlh je povinný splatiť naraz. Navrhovateľ neprekázal, či toto oznámenie odporcovi doručoval a či ho odporca prevzal a kedy sa tak stalo.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 OZ (účinný k 26. 11. 2010), (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ, (1) Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

(2) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, účinný od 1. 4. 2015, Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Aj NS SR v rozsudku zo dňa 21. 4. 2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014, ustálil, že ako § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tak aj § 52 ods. 2 veta tretia občianskeho zákonníka, nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Keďže z návrhu a listinných dôkazov vyplýva, že odporcovi mal byť poskytnutý a vyplatený úver vo výške 1500,- eur, tento vzťah sa riadi ustanoveniami zák. č. 129/2010 Z.z. účinného k 26. 11. 2010. Jedná sa o spotrebiteľský úver, preto je potrebné pri posudzovaní vzájomných práv a povinností použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nie je možné ho posúdiť ako absolútny obchod podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko takýto výklad by bol v príkrom rozpore so záujmami

spotrebiteľa a v jeho neprospech a porušením § 54 ods. 2 OZ. K uvedenému smeruje aj doterajšia súdna prax, ako aj zmena Občianskeho zákonníka, ktorá síce bola pôvodne účinná od 12. 6. 2014 (ďalšou novelou č. 151/2014 Z.z. je účinnosť odložená na 1. 4. 2015), avšak je len potvrdením zámeru zákonodarcu pri ochrane práv spotrebiteľa. Navyše zák. č. 129/2010 Z.z. vo svojom ustanovení §-u 1 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, nie úveru podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinný k 26. 11. 2010, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/, g/, k/ cit. zák., (1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 cit. zák., (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Vzhľadom na citovaný § 9 ods. 1 a 2 zákona predloženú zmluvu o úvere by súd považoval za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko v nej absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písmeno f, g, k. Navyše z praxe súdu je známe (napr. aj sp. zn. 17C/31/2014), že odporca pri podpise návrhu zmluvy vyplnil len časť 5. Zmluvy, navrhovateľ až následne rozhodol o poskytnutí úveru a jeho výške, vyplnil časť 6. Zmluvy, pričom však odporcovi už nezaslal novú zmluvu na podpis. Preto zmluva nebola vyhotovená písomne tak, ako to má na mysli § 9 ods. 1 zákona. Odporca by potom bol povinný vrátiť navrhovateľovi len istinu - výšku úveru, ktorá mu bola reálne vyplatená - v prejednávanom prípade však súdu táto výška nebola navrhovateľom preukázaná.

Vzhľadom na doterajšiu súdnu prax v právnych veciach tohto istého navrhovateľa súd jednoznačne dospieva k názoru, že odporcovi nebol reálne vyplatený úver vo výške 1500,- eur, ale v nižšej sume. Potom je potrebné považovať zmluvu za absolútne neplatnú, pretože svojím obsahom odporuje zákonu (§ 39 OZ) a v časti dojednanej výšky úveru za neurčitú (§ 37 OZ), V dôsledku toho je odporca povinný vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia sumu rozdielu medzi reálne poskytnutým úverom a uhradenými platbami vo výške 1157,18 eura. Presnú sumu súd uviesť nevie, nakoľko navrhovateľ ignoroval výzvu súdu, nepreukázal výšku poskytnutého úveru a teda neuniesol ani bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazu.

Keďže zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, nie je možné priznať ani zaplatenie zmluvnej pokuty, ako to navrhovateľ požadoval vo svojom návrhu.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom (výklad však nemôže dopĺňať právny úkon) alebo použitím dispozitívnych ustanovení zákona namiesto neurčitých častí prejavu vôle. Preto neurčitým prejavom vôle je, ak sa v zmluve uvádzajú rôzne údaje o výške poskytnutého úveru.

Podľa § 39 OZ, Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.
(2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 457 OZ, Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 458 ods. 1 OZ, Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ podal návrh nedôvodne.

Ak by aj zmluva o úvere bola platná, je nutné ju považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú a teda aj v tomto prípade by odporca bol povinný plniť iba vo výške reálne poskytnutého úveru (opätovne po zohľadnení uhradených splátok) a to pre absenciu zákonných náležitostí v zmluve tak, ako je to uvedené vyššie.

S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24. 10. 2013 súd konštatuje, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasť práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonomie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

V závere dáva súd navrhovateľovi do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako to vyplýva z enuciiátu rozhodnutia a návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého odporca ako plne úspešný účastník konania mal právo na náhradu trov konania, avšak žiadne mu nevznikli, ich náhradu si pred súdom neuplatnil a preto mu ich náhradu súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne alebo ústne do zápisnice. Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.